HET RASSENVRAAGSTUK

Door Dr. L. J. Del Baere, Arts

TWEEDE DRUK

HAMERREEKS No. 1

UITGEVERIJ „HAMER" - 'S-GRAVENHAGE

PRIJS
25 CENT

K 1986

HET RASSENVRAAGSTUK

DOOR

Dr. L. J. Del Baere, Arts

HAMER

REEKS

1

TWEEDE DRUK

UITGEVERIJ „HAMER" - 'S-GRAVENHAGE

HET RASSENVRAAGSTUK

Over geen der grondstellingen van de nieuwe wereldbeschouwing bestaat wellicht zoveel onbegrip als over het z.g. rassenvraagstuk. Het rassenvraagstuk werd hier in Holland in het algemeen zó begrepen, dat de Duitsers het Duitse ras zouden verheerlijken en dat de Nederlandse nationaal-socialisten zich in ziekelijke geestvervoering bij deze verheerlijking van het Duïtse ras zouden aansluiten. Met de verheerlijking van het éne ras zou dan natuurlijk de miskenning en vervolging van andere rassen hand in hand gaan.

De eerste fout, die hierbij gemaakt wordt, is de veronderstelling, dat er een Duits ras zou bestaan. In werkelijkheid kennen we een Duits volk, evenals we een Frans volk kennen. Een volk wordt gevormd door mensen, die een gemeenschappelijke afstamming hebben en daardoor ook ten nauwste met elkaar verwant zijn en die sedert eeuwen door hun samenleving in een bepaald gebied door een gemeenschappelijk

lot met elkaar verbonden zijn. Nu betekent dit niet dat b.v. het Duitse volk een raszuiver volk zou wezen. Dit is niet het geval, het is een mengvolk, omdat het naast zijn hoofdkern, die door het Noordras wordt gevormd, ook bestanddelen heeft opgenomen van enige andere rassen. Ondanks deze inslag van elementen, die niet tot het Noordras behoren, hebben toch alle Duitsers het Noordrasbloed met elkaar gemeen. Niet altijd vallen *staats*grenzen en *volks*grenzen samen. Na het Vredesverdrag van Versailles werd de Duitse volksgemeenschap uiteengescheurd en leefden grote groepen Duitsers in niet-Duitse en zelfs duitsvijandige staten.
Over ras maakt het publiek zich in het algemeen een minder helder begrip, met uitzondering misschien van de bloemenkwekers en de dierenfokkers. Voor de verklaring van het begrip ras kunnen we dan ook met vrucht bij deze laatsten in de leer gaan.
Zo zou iedere hondenfokker u kunnen vertellen, dat hij onder een zuiver hondenras verstaat een groep honden, die, wat uiterlijk

en karaktereigenschappen betreft, aan bepaalde kenmerken voldoet, terwijl deze kenmerken, wanneer de dieren zich van generatie op generatie voortplanten, steeds gelijk blijven. Een ieder, die wel eens een nest van rashonden heeft bekeken, moet het zijn opgevallen, hoe moeilijk het is het ene jong van het andere te onderscheiden, geheel in tegenstelling met een nest van een paar straathonden, waar ieder jong als het ware met fantasie geschapen is.

Iedere hondenman kan u verder vertellen, dat, wanneer het rashondje eenmaal geboren is, het er weinig toe doet, van welke min het zijn melk krijgt en in welke omgeving het opgroeit — aangenomen natuurlijk, dat het een voldoende verzorging krijgt. Het geboren rashondje blijft steeds een rashondje. Of alle tot zijn ras behorende vermogens echter tot hun volle ontwikkeling zullen komen, hangt natuurlijk wèl van de omgeving, waarin het opgroeit, af. Niet iedere staande hond is een jachthond, maar practisch iedere jonge staande hond kan leren jagen. Al stuurt men echter een Pekinees naar den besten hondendresseur, dan zal dit

dier het toch nooit tot een goede jachthond brengen, want noch zijn lichaam, noch zijn karakter is daarvoor geschikt.

Van beslissende betekenis voor het gehele verdere leven van den hond, alsook voor dat van zijn nakomelingen, blijft dus steeds zijn afkomst, zijn bloed, d.w.z. zijn ras. Gunstige uiterlijke omstandigheden kunnen de aangeboren eigenschappen, lichamelijke zowel als geestelijke, tot een maximum ontwikkelen, maar boven dit erfelijk bepaalde hoogtepunt kunnen ze door geen kunst- of vliegwerk worden opgevoerd.

Indien het den fokker door zorgvuldige uitzifting van zijn kennel tenslotte gelukt is om een hondenras te verkrijgen, dat aan bepaalde eisen voldoet, dan weet hij, wanneer hij deze eisen ook verder wil blijven stellen, dat hij de uiterste voorzichtigheid moet betrachten bij het z.g. binnenbrengen van vers bloed. Indien dit nieuwe bloed n.l. niet zuiver is, of anders gezegd, wanneer de nieuwe fokhonden niet hetzelfde erfgoed bezitten, dan zullen de nakomelingen niet meer aan de hoog gestelde eisen voldoen. Een treffend voorbeeld hiervan is ook het

Engelse stamboekpaard. Door langdurige uitzifting is daar een paardenras ontstaan, dat, wat betreft snelheid op een renbaan van bepaalde lengte, door geen ander paardenras wordt overtroffen. Het blijkt, dat, wat deze prestatie betreft, het hoogtepunt reeds bereikt is, daar gedurende de laatste tientallen jaren de bestaande records niet konden worden verbeterd. Het merkwaardige is nu dit, dat iedere kruising, met wat voor ander voortreffelijk dier dan ook, nakomelingen oplevert, welke met zekerheid minder snel op de renbaan zijn, dan de oorspronkelijke volbloed. Iedere rasvermenging betekent hier dus een zekere achteruitgang. De honden en paarden nam ik als voorbeeld, omdat gij allen honden en paarden van nabij kent. Het besprokene geldt echter voor a l l e levende wezens, ook voor den mens. Ook bij den mens kunnen we van zuivere rassen spreken, daar, waar we groepen van individuen aantreffen, welke onder elkaar een opvallende gelijkvormigheid vertonen en deze van generatie op generatie blijven behouden. In de grote steden, waar van alle zijden nieuwe bewoners toestromen,

vinden we deze zuivere rassen niet meer terug. We moeten deze veeleer zoeken in de nog meer of minder geïsoleerde landelijke streken. Zo wordt bijv. het Friese platteland bewoond door een zeer gelijkvormige, dus zeer raszuivere bevolking, zoals wij deze aan de andere kant geenszins uitsluitend in Friesland aantreffen. Dezelfde kenmerken, welke wij bij de Friezen vinden — waarvan ik hier noem de lichte ogen, het blonde haar, de hoge, slanke lichaamsbouw met de smalle schedel, met als meest kenmerkende geestelijke eigenschappen eerlijkheid, vasthoudendheid en trouw, alsmede gebondenheid aan de bodem — treffen we op talrijke andere plaatsen ook aan, bijv. in ons gehele verdere vaderland, in de Scandinavische landen, in Schotland, in Noordduitsland, in Vlaanderen en Noordfrankrijk, ja zelfs tot in Spanje en Noorditalië toe. Eigenlijk kunnen we zeggen, dat we over geheel Europa sporen van dit zogenaamde Noordras terugvinden. In de landen noordelijk van de Middellandse Zee daarentegen, zowel als in Zuid-Engeland onderscheidt men een ras, dat opvalt door een veel tengerder lichaamsbouw, donkere

haren en huidtint, terwijl het een opvallende bewegelijkheid van geest paart aan een voorliefde voor uiterlijke opschik. Dit wordt het Westras (ook het Middellandsezeeras of Mediterrane ras) genoemd.
In Oost-Frankrijk en Zuidwest-Duitsland vindt men het Oostras of Alpine ras met korte, gedrongen lichaamsbouw en met donker haar en huidtint. Merkwaardigerwijs treft men het eveneens vrij zuiver aan in enkele Zeeuwse dorpen. De mengvormen tussen deze en nog enkele andere Europese rassen zijn verder zeer talrijk en evenals bij de kruisingen tussen verschillende hondenrassen is het aantal variaties en combinaties in uitwendige en innerlijke eigenschappen ontelbaar. Overal daar, waar een bevolking niet gelijkmatig is, wat haar lichaamskenmerken betreft, kan men de gevolgtrekking maken, dat deze bevolking uit de kruising van verschillende rassen is ontstaan.
Ik leg er hier nogmaals de nadruk op, dat het niet alleen de lichamelijke, maar ook de geestelijke eigenschappen zijn, waardoor de verschillende rassen zich van elkaar onderscheiden. Bij den hond haalde ik de aanleg

voor de jacht aan, welke reeds niet meer uitsluitend lichamelijk bepaald is. Een treffend voorbeeld vindt men bij de Bataks, een volksstam, welke in Sumatra de landen rondom het Tobameer bewoont en zich streng gescheiden houdt van zijn nabuurvolken. Behalve door lichamelijke eigenschappen onderscheiden ze zich van deze naburen door een uitgesproken begaafdheid in het rekenen, zodat een groot aantal van hen werkzaam is op de rekenkamer in Batavia.

Verder heeft het erfelijkheidsonderzoek o.a. ook onomstotelijk vastgesteld, dat muzikaliteit een eigenschap is, welke erfelijk van geslacht op geslacht overgaat.

Terugkerend tot 't punt van uitgang, wordt het dus nu duidelijk, *dat we scherp moeten onderscheiden tussen een rassengemeenschap en een volksgemeenschap.*

Onder rasgemeenschap verstaan we dus een groep mensen, welke met elkaar door het bloed verbonden zijn en welke — met enkele kleine variaties — dezelfde aangeboren eigenschappen bezitten. Zo bezitten wij Nederlanders een rasgemeenschap met al

die volken, bij welke de rassamenstelling de onze nabij komt, of eenvoudiger gezegd, bij welke het Noordras overheerst. In de eerste plaats denken wij daarbij aan de eerder opgenoemde landen van Noordwest Europa, waar het Noordras een meerderheid vormt. Maar zelfs kan een volk, dat geen meerderheid aan Noordras bezit, zich naar 't Noordras richten.

Zo heeft bijv. Mussolini uitdrukkelijk verklaard, dat het karakter van het Italiaanse volk zich richt naar dat van zijn Noordraselement, alhoewel het Noordras in Italië misschien slechts twintig procent bedraagt.

Wij zagen reeds wat een volksgemeenschap is. Het zou natuurlijk wenselijk zijn, dat een staatsverband slechts een enkele volksgemeenschap omvat, dus dat volksgrenzen en staatsgrenzen elkaar dekken. Dit zou aan de volksgemeenschap ten goede komen en ook voor de vrede tussen de volken bevorderlijk wezen. Dit is ook de reden, dat Adolf Hitler alle Duitsers in vreemde staten opgeroepen heeft om naar Duitsland te komen.

Een kultuurgemeenschap is natuurlijk een

vrij rekbaar begrip. Scherper bepaald is echter de door de taal gevormde cultuurgemeenschap, zoals er tussen ons, Nederlanders en Vlamingen bestaat.
Er zij hier ten overvloede nogmaals aan herinnerd, dat het staatsburgerschap van een volksgroep of van een individu en de taal, die door deze wordt gesproken, geen aanwijzing geeft omtrent de aard van het ras, waartoe het behoort. Een neger, die Frans leert spreken, zelfs als moedertaal, krijgt hierdoor nooit dezelfde rassamenstelling als het Franse volk. Evenmin hebben door naturalisatie de Joods-Duitse emigranten een volksgemeenschap verkregen met 't Nederlandse volk, zoals hun kinderen geen Noords bloed krijgen, wanneer zij aan Nederlandse scholen Nederlands onderwijs genieten. Indien daarentegen de negers zich metterdaad met het Franse volk gaan vermengen, of de emigranten met het Nederlandse volk, dan zal de rassamenstelling van deze volken, zoals ieder kan begrijpen, wel veranderen.
In de historie is dit reeds vele malen geschied. Alle streken, waar we thans de resten vinden van de z.g. Indo-Germaanse talen,

waren eenmaal door het Noordras bewoond. We denken hierbij aan de oude Arische Indiërs (van welke alleen de Indo-Europese Sanskrit taal overbleef), verder aan de Perzen, de Grieken en de Macedoniërs en aan zovele andere volken. Bij al deze volken is het Noordras, bezongen in de blauwogige, blondlokkige helden der klassieke dichters, overwoekerd door de omwonende vreemde rassen, welk land taal en gebruiken van het overheersende ras overnamen. Wat echter steeds weer verloren ging, was het oorspronkelijke bloed, waardoor het volk groot geworden was en tot bloei was gekomen.

Uit deze feiten nu kwam de rassenleer naar voren, welke begreep, dat het wezen en het voortbestaan van een volk besloten liggen in zijn erfelijke eigenschappen, welke bepaald worden door de erfelijke eigenschappen van de samenstellende rassen. Indien een volk dus prijs stelt op zijn voortbestaan, dan dient het ervoor te waken, dat zijn bloedsamenstelling gelijk blijve. Voor ons Nederlanders betekent dit eenvoudig, dat wij ons Noordras moeten bewaren. Vooral mogen geen elementen van buiteneuropese

rassen binnendringen, daar hierdoor niet in het volksgeheel passende eigenschappen hun intrede doen, terwijl oereigen kwaliteiten verzwakt zouden worden of zelfs verloren zouden gaan.
Een volk dus, dat nog levenskrachtig genoeg is, om te geloven in zijn roeping, moge er allereerst voor zorg dragen, dat zijn kostbaarste bezit, zijn bloed, van vreemde smetten vrij blijve.

We hebben tot nog toe alleen gesproken over de gevaren, die een ras kunnen bedreigen door verkeerde invloeden van buiten af. Er dreigen echter behalve dit ook gevaren van binnen uit. Bij alle levende wezens toch kennen wij plotseling optredende ziekelijke veranderingen van het erfgoed, waardoor dus zowel het hierdoor getroffen individu alsook een deel zijner nakomelingen drager wordt van ziekten of ontaardingen. Bij vliegen zien we, hoe plotseling een individu ontstaat met verschrompelde vleugels, terwijl deze ziekelijke aanleg volgens vaste regels op diens nakomelingen overgaat. Bij den mens kennen we soortgelijke

aangeboren lichamelijke afwijkingen, als aangeboren heupontwrichting, hazenlippen, bepaalde vormen van krankzinnigheid en achterlijkheid, aangeboren blindheid en doofheid en nog vele andere. In een niet geordende natuurlijke samenleving zou het allergrootste deel van deze individuen in de eerste kinderjaren te gronde gaan, daar zij niet tegen de strijd om het bestaan zouden zijn opgewassen. Thans echter hebben wij de plicht en de mogelijkheid, ook deze mensen in leven te houden. De schaduwzijde van een dergelijke hulp is echter gelegen in het feit, dat de mensen door ons toedoen de geslachtsrijpe leeftijd bereiken en daarbij in de gelegenheid komen zich voort te planten. Hierbij hebben we dus de correctie der natuur, welke deze individuen vóór de geslachtsrijpe leeftijd wegnam, teniet gedaan en zodoende de gezondheid van het volk als geheel in gevaar gebracht. De maatregelen, welke de overheid hiertegen kan nemen, zijn tweeledig. In de eerste plaats dient de voortplantingsmogelijkheid voor deze erfelijk zieke individuen zo gering mogelijk gemaakt te worden, ja, zo mogelijk geheel te worden

uitgesloten, terwijl aan de andere kant de kinderrijkdom van het gezonde deel der bevolking zo hoog mogelijk dient opgevoerd te worden. Over middelen en wegen, waarop dit doel bereikt kan worden, een ander maal meer.

Hiermee zijn de twee grote gevaren, welke het voortbestaan van een volk bedreigen, besproken. Tot nog toe is het aannemelijk, dat men deze gevaren niet gezien heeft. In de tegenwoordige tijd echter zal geen overheid zich meer kunnen verschuilen achter onbekendheid met de besproken biologische wetten en zal zij dus de maatregelen dienen te nemen, welke deze gevaren afdoende keren. Belangrijker dan de verdediging tegen ieder oorlogsgeweld is voor een volk de bescherming tegen de twee bovengenoemde gevaren, want elk volk dient zich ervan bewust te worden, dat het alleen *dan* zichzelf kan zijn en blijven, als het zijn eigen bloed, d.i. de drager van zijn geestelijke en lichamelijke eigenaard, van erfelijke ziekten en vreemde smetten vrij houdt, van geslacht op geslacht.